

Arrest

nr. 275 599 van 28 juli 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 7 juni 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 mei 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 maart 2022 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 22 maart 2022.

Gelet op de beschikking van 16 mei 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juni 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat A. LOOBUYCK.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal), getiteld "niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)", waarbij haar huidig tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal) evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. De commissaris-generaal geeft in de bestreden beslissing volgend overzicht van de feitelijke en/of procedurele voorgaanden:

“Volgens uw verklaringen heeft u de El Salvadoraanse nationaliteit en bent u geboren op 2 augustus 1964 in Usulután. U was niet politiek actief in El Salvador. U was getrouwd met, en sinds 2003 gescheiden van, F. M. V. met wie u twee kinderen kreeg die samen met u een verzoek om internationale bescherming indienen in België: E. P. (O.V. ...) en A. E. (O.V. ...). U woonde sinds uw huwelijk in Sierra Morena II, maar verhuisde na uw scheiding naar Brisas del Sur II, waar u woonde met uw twee kinderen en waar u een kleine som renta betaalde voor het parkeren van uw auto en voor huisvuilophaling. In juni 2019 verhuisde u voor drie maanden naar uw tante in de urbanisatie Sierra Morena. U werkte van 1998 tot 2019 als boekhoudster bij het bedrijf Acerosal in San Jacinto, waar ook uw zoon en dochter af en toe werkten. Op 22 oktober 2018 was u 's namiddags samen met uw moeder en uw twee kinderen in de kerk voor een evenement ter ere van de ouderen. Op het moment dat u buiten het kerkgebouw iets aan het kopen was bij een verkoopstandje hoorde u een botsing, maar u kon niet zien wat er gebeurd was. Van verkoopsters hoorde u dat er een aanrijding was met een witte auto en toen u ging kijken zag u dat het uw auto was die was aangereden door een kleine vrachtwagen van het bedrijf B. De bestuurder zei dat hij in slaap gevallen was achter het stuur en werd even later naar het ziekenhuis gebracht. Intussen kwamen collega's van de bestuurder en zijn supervisor toe, en ook de politie en de verzekering werden erbij gehaald, waardoor uw auto uiteindelijk op kosten van het bedrijf hersteld werd. Hierna overkwamen jullie verschillende incidenten. Zo werd uw zoon op 15 december 2018 's avonds bestolen voor jullie huis en werd uw dochter toen ze op 5 januari 's ochtends op weg was naar de universiteit achtervolgd door twee bendeleden die haar narieten, maar ze slaagde erin hen af te schudden door een volle bus op te stappen en daarna weer af te stappen zonder dat de bendeleden het zagen. Op 10 maart was uw zoon 's avonds samen met een vriend op weg om zijn gsm te herladen toen ze beide werden overvallen door twee gewapende bendeleden op een motor, die uw zoons gsm, portefeuille en schoenen stalen. Aanvankelijk wist u niet wat de reden achter deze drie incidenten was, tot 8 juni. Toen uw zoon en dochter op 8 juni 's ochtends op weg waren naar de universiteit werden ze benaderd door twee bendeleden, waarvan de ene voor uw dochter ging staan en de andere achter uw zoon. Het bendelid die voor uw dochter stond sprak haar rechtstreeks aan en zei dat hij de neef van de bestuurder van B. was en dat het jullie schuld was dat die zijn job bij B. was kwijtgeraakt. Hij zei ook dat jullie de incidenten, de boodschappen die ze hadden gestuurd, niet hadden begrepen en dat hij haar niet meer in de kolonie wilden zien omdat ze haar anders zouden vermoorden, alsook dat ze alles van jullie wisten. Daaruit leidden jullie af dat de incidenten die op 15 december, 5 januari en 10 maart waren gebeurd verband hielden met de aanrijding van 22 oktober. Uw dochter en zoon keerden na te zijn aangesproken terug naar huis en uw dochter belde u op – u was op dat moment immers op uw werk – om te zeggen dat ze enkele spullen nam en dat uw zoon haar naar een vriendin zou brengen. Diezelfde dag rond 16u of 17u, toen u het vuilnis aan het buiten zetten was, werd u benaderd door dezelfde twee bendeleden als diegenen die uw zoon en dochter die ochtend hadden benaderd. Ze zeiden dat de bedreiging niet enkel voor uw dochter gold, maar voor het hele gezin. De neef van de bestuurder herhaalde dat het jullie schuld was dat zijn oom zijn werk bij B. was kwijtgeraakt en dat ze jullie niet meer wilden zien in de kolonie. Diezelfde avond ging u samen met uw zoon naar een tante van u die in Sierra Morena woonde. De volgende dag, op zondag 9 juni, ging u uw dochter ophalen bij haar vriendin en bracht haar ook naar uw tante, waar jullie samen verbleven tot jullie uit El Salvador vertrokken zo'n drie maanden later. Op maandag 10 juni ging u klacht neerleggen bij de politiedelegatie van San Jacinto, waar u werkte. U en uw zoon bleven werken bij A. tot 15 augustus. Intussen merkte u dat u af en toe werd achtervolgd door bendeleden. Ook werd u lastig gevallen door de politie, meer bepaald door een inspecteur genaamd L. G., die u herhaaldelijk belde en een keer op uw werk langskwam – u was op dat moment wel niet aanwezig – om u te zeggen dat u uw klacht moest intrekken omdat de politie geen openstaande klachten wilde hebben. U veranderde om die reden uw telefoonnummer. U sprak met een vriendin van uw dochter die gelijkaardige problemen had meegemaakt met bendeleden in El Salvador en die in België asiel had aangevraagd. Daarop besloot u ook naar België te reizen om asiel aan te vragen. Op 10 september 2019 reisde u via Panama en Nederland naar België, waar u op 18 september 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende. Ter staving van uw eerste verzoek tot internationale bescherming

legde u de volgende documenten neer: uw paspoort, identiteitskaart, rijbewijs en transportkaart, foto's van uw aangereden auto en van de straten in de omgeving van uw woning in Brisas del Sur II, een politieklacht en informatieve documenten betreffende de Belgische asielprocedure. Op 20 mei 2020 nam het CGVS in het kader van dit eerste verzoek een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd vastgesteld dat het feit dat u een kleine som renta moest betalen voor het parkeren van uw auto of de ophaling van het huisvuil onvoldoende zwaarwichtig was en dat er bovendien geen geloof gehecht kon worden aan uw beweerde problemen met bendeleden naar aanleiding van een aanrijding met uw auto. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd per arrest nr. 249 797 van 24 februari 2021. U diende hiertegen geen cassatieberoep in."

Op 15 maart 2021 diende verzoekster, huidig, tweede verzoek om internationale bescherming in. In het kader van haar huidige verzoek volhardt zij in de motieven die zij eerder aanhaalde in het kader van haar vorig verzoek. Ter staving legt zij de volgende documenten neer: een medische attest d.d. 12 maart 2021 door dokter A. P. betreffende verzoeksters medicatie voor onder andere diabetes, een politieklacht met plaatsbeschrijving naar aanleiding van het auto-ongeluk en een verslag van psychotherapeute N. G. betreffende verzoekster en haar dochter.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24). De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal op gemotiveerde en pertinente wijze tot de conclusie komt dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt. Het is de taak

van de verzoekster om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoekster hier in gebreke blijft. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het summier herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal en het aangeven het niet eens te zijn, waarmee zij echter de gedane bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

4.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst vooreerst op volgende motieven van de bestreden beslissing waarin de commissaris-generaal op pertinente wijze uiteenzet:

"In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidig verzoek tot internationale bescherming steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorig verzoek hebt uiteengezet.

In dit verband moet vooreerst benadrukt worden dat het CGVS in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw persoonlijke vluchtmotieven. Deze beslissing werd in beroep door de RvV bevestigd.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoeken en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt."

Er dient inderdaad te worden aangestipt dat verzoekster onderhavig beroep niet kan aanwenden als een vorm van beroep tegen de beoordeling (in de beslissing) in het kader van het vorig verzoek om internationale bescherming die definitief is geworden. Gelet op het feit dat het beroep ertegen werd verworpen, moet deze als vaststaand worden beschouwd. Er staan geen beroepsmogelijkheden tegen de eerdere beslissing van de commissaris-generaal meer open. De Raad benadrukt hierbij tevens dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens dient na te gaan of de aangevoerde gegevens "nieuw" zijn in de zin dat zij "de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt", m.a.w. of ze van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van een eerder verzoek om internationale bescherming. De Raad wijst erop dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoekster spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De commissaris-generaal komt in casu tot het besluit dat in onderhavig geval er geen dergelijk element in verzoekster haar dossier voorhanden is en hij motiveert: "Met betrekking tot de verklaringen die u en uw kinderen afleggen en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorig verzoek hebt uiteengezet, met name dat uw auto werd aangereden door een werknemer van het bedrijf B. waarna de bende M. jullie lastigviel (Verklaring volgend verzoek 1923298 (hierna: Verklaring volgend verzoek moeder), vraag 16) alsook dat men nog naar jullie vraagt bij vrienden van uw zoon en dat uw dochter nog Facebook berichten kreeg van bendeleden (Verklaring volgend verzoek 1923297 (hierna: Verklaring volgend verzoek dochter), vraag 16 en Verklaring volgend verzoek 1923299 (hierna: Verklaring volgend verzoek zoon), vraag 16) moet worden beklemtoond dat uw vorige aanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van dien aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen.

Uw dochters verklaring dat men als vrouw kwetsbaar is en vermoord kan worden als een bendelid zijn oog op je heeft is een louter hypothetische stelling waarmee zij geen concrete en persoonlijke vrees aantoonst (Verklaring volgend verzoek dochter, vraag 20). Hetzelfde geldt voor uw zoons verklaring dat hij afpersing door bendeleden vreest (Verklaring volgend verzoek zoon, vraag 18). Jullie verklaringen dat er tegenwoordig erg veel verdwijningen voorkomen in El Salvador (Verklaring volgend verzoek moeder, vraag 16 en 20; Verklaring volgend verzoek dochter, vraag 16 en Verklaring volgend verzoek zoon, vraag 16), hebben geen betrekking op jullie persoonlijke asielmotieven."

Verzoekster uit haar ongenoegen in haar verzoekschrift, doch de commissaris-generaal wijst er terecht op dat het herhalen of het afleggen van louter bijkomende verklaringen die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, niet van aard is afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid. Dat verzoekster verder borduurt op hetzelfde ongeloofwaardig relaas, voegt niets nieuws of wezenlijks toe aan haar asiëldossier.

4.2. Verder blijkt uit de motieven dat in de bestreden beslissing wel degelijk rekening werd gehouden met de door verzoekster aangebrachte elementen in het kader van onderhavig verzoek. De commissaris-generaal oordeelt echter op goede gronden:

“Met betrekking tot het nieuwe document dat u aanbrengt ter ondersteuning van uw verzoek, met name de politieklacht, moet worden vastgesteld dat dit stuk de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen niet kan herstellen. Er dient immers op gewezen te worden dat documenten enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van waarschijnlijke en geloofwaardige verklaringen kracht bij te zetten, hetgeen hier niet het geval is. De klacht heeft bovendien louter betrekking op de aanrijding van uw auto en niet op de verdere problemen die u erdoor beweert te hebben gekend. Daarbij dient nog opgemerkt dat het opmerkelijk is dat u deze klacht pas voorlegt nadat uw eerste verzoek om internationale bescherming reeds geweigerd werd. U biedt overigens geen bevredigende verklaring voor het laattijdig indienen van deze klacht door eenvoudigweg te stellen dat u de klacht nog niet had op het moment van het interview op het CGVS (Verklaring volgend verzoek moeder, vraag 16).”

Verzoekster geeft dan ook een verkeerde, minstens beperkte lezing van het motief waar zij betoogt dat het nieuw stuk niet eens bekeken zou zijn en men zich schuilt achter de motivering van de eerste beslissing. De Raad herhaalt dat de aangevoerde gegevens “nieuw” zijn in de zin dat zij “de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt”. Verzoekster negeert de vaststelling dat de klacht bovendien louter betrekking heeft op de aanrijding van haar auto en niet op de verdere problemen die zij erdoor beweert te hebben gekend en het opmerkelijk is dat verzoekster deze klacht pas voorlegt nadat haar eerste verzoek om internationale bescherming reeds geweigerd werd waarbij zij overigens geen bevredigende verklaring biedt voor het laattijdig indienen van deze klacht. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dan ook dat wel degelijk een gedegen onderzoek werd gevoerd. Het voorgelegde document werd echter niet aanvaard en de redenen hiertoe worden uiteengezet in de bestreden beslissing. Verzoekster geeft slechts aan het niet eens te zijn, hetgeen niet kan volstaan. Zij voert geen concrete elementen aan die het vastgestelde in een ander daglicht stellen.

In de mate dat verzoekster misnoegd is niet te zijn gehoord door de commissaris-generaal, stelt de Raad in casu vast dat de Dienst Vreemdelingenzaken van verzoekster een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoekster in de gelegenheid gesteld werd nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (verklaring volgend verzoek). Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoekster aan de Dienst Vreemdelingenzaken werd meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoekster wel degelijk werd gehoord en dat zij haar nieuwe elementen in het kader van haar volgend verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. De Raad wijst erop dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van haar huidige verzoek werd aan verzoekster verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van haar verklaringen aldaar na zou gaan of haar aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoekster voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoekster werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van haar aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoekster was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad stelt ten slotte vast dat verzoekster in haar verzoekschrift eveneens nalaat om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen zij niet heeft kunnen aanreiken die een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissing.

4.3. Waar verzoekster verder verwijst naar en citeert uit rapporten en zij betoogt dat hieruit blijkt dat het een gangbare manier van werken is voor bendes in El Salvador dat de bendeleden niet alleen verzoekster maar ook haar familieleden viseerden, wijst de Raad er nog op dat de informatie waaruit verzoekster in

haar verzoekschrift citeert louter van algemene aard is, geen betrekking heeft op haar persoon en geenszins kan volstaan om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk zou dreigen te worden geïmigreerd of vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Verzoekster dient zulks in concreto aannemelijk te maken en slaagt hierin niet.

4.4. Verzoekster hekelt vervolgens volgend motief van de bestreden beslissing:

“Met betrekking tot het medisch en psychotherapeutisch attest dient te worden vastgesteld dat deze stukken de door u aangehaalde feiten evenmin kunnen aantonen. Het verslag van de psychotherapeut vermeldt dat u en uw dochter last hebben van o.m. slapeloosheid, nachtmerries, vermoeidheid, hoofdpijn en duizeligheid. Deze vaststellingen tonen echter niet op zekere wijze aan op welke wijze u deze zou hebben opgelopen – de vermeldde oorzaak van deze symptomen is immers gebaseerd op uw eigen verklaringen – en zijn aldus niet van die aard dat ze de geloofwaardigheid van uw asielmotieven kunnen herstellen. Dit verslag maakt ook gewag van tekenen van PTSS, maar vermeldt niet op een precieze manier hoe deze complexe diagnose werd gesteld. Het medisch attest somt op welke medicatie u voorgeschreven krijgt voor uw diabetes en hoge bloeddruk, hetgeen losstaat van de door u aangehaalde vluchtmotieven. Daarbij dient opgemerkt dat medische problemen op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming.”

De Raad wijst er vooreerst op dat waar verzoekster in haar verzoekschrift citeert uit en een betoog voert met verwijzingen naar rechtspraak, elke asielaanvraag op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen dient onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt. De Raad merkt omtrent verzoeksters psychische en medische problemen nog op dat zij geheel niet aannemelijk maakt dat deze problemen in haren hoofde op zich vervolging zouden uitmaken of dat zij op basis hiervan vervolging zou riskeren. Evenmin toont verzoekster middels enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou houden met één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. Verder stipt de Raad samen met de commissaris-generaal aan dat deze problemen gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming en dat verzoekster zich voor wat betreft de beoordeling van deze medische elementen dient te richten tot de geëigende procedure. Zij slaagt er hiermee dan ook niet in nieuwe elementen aan te brengen in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.5. Wat betreft de overige motieven in de bestreden beslissing, stelt de Raad vast dat verzoekster deze ongemoeid laat waardoor deze onverminderd overeind blijven.

5. Bijgevolg lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 10 maart 2022, betoogt haar advocaat dat verzoekende partij nieuwe documenten heeft neergelegd en dat deze werden afgewezen zonder grondig onderzoek. De advocaat wijst erop dat er bij de beoordeling in het kader van verzoekende partij haar vorig, eerste verzoek om internationale bescherming werd aangegeven dat er niet genoeg documenten werden bijgebracht en dat zij daarom nu meer documenten heeft neergelegd en het bovendien relevante stukken betreft.

Verzoekende partij zelf geeft ter zitting aan dat zij niet naar haar land van herkomst kan terugkeren omdat haar familie er gevaar loopt. Ze merkt op dat sinds zij het (opvang)centrum heeft verlaten het een moeilijke situatie is, haar dochter nog in behandeling is bij Artsen zonder Grenzen en daar een psychologische behandeling krijgt en dat haar dochter niet naar de zitting kon komen omdat ‘ze teveel last heeft in haar hoofd’. Verzoekende partij stelt dat zij hulp nodig heeft, en dat zij in haar land een huis en werk had, maar zij dit alles hebben achtergelaten aangezien haar gezin er gevaar loopt.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete en dienstige argumenten bijbrengt die afbreuk (kunnen) doen aan de in voormelde beschikking opgenomen grond.

Ze beperkt zich immers tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en al voorheen in het verzoekschrift aangehaalde argumenten en het formuleren van algemene opmerkingen, doch slaagt er niet in om middels concrete en overtuigende opmerkingen een ander licht te werpen op de grond in de beschikking van 10 maart 2022 (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen) waarbij wordt vastgesteld dat en uiteengezet waarom de door verzoekende partij in het kader van haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming bijgebrachte elementen geen “nieuwe elementen” zijn in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor internationale bescherming in de zin van artikel 48/3 of 48/4 van diezelfde wet.

Het betoog van verzoekende partij haar advocaat omtrent de nieuwe documenten die door verzoekende partij in het kader van haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming werden neergelegd, waarbij o.a. opnieuw wordt aangevoerd dat deze zonder grondig onderzoek werden afgewezen, betreft niets meer dan een loutere herhaling van eerder in het verzoekschrift aangehaalde argumentatie, waarop reeds werd ingegaan in de beschikking van 10 maart 2022 waarbij (onder puntje 4.2.) het volgende werd vastgesteld:

“Verder blijkt uit de motieven dat in de bestreden beslissing wel degelijk rekening werd gehouden met de door verzoekster aangebrachte elementen in het kader van onderhavig verzoek. De commissaris-generaal oordeelt echter op goede gronden:

“Met betrekking tot het nieuwe document dat u aanbrengt ter ondersteuning van uw verzoek, met name de politieklacht, moet worden vastgesteld dat dit stuk de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen niet kan herstellen. Er dient immers op gewezen te worden dat documenten enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van waarschijnlijke en geloofwaardige verklaringen kracht bij te zetten, hetgeen hier niet het geval is. De klacht heeft bovendien louter betrekking op de aanrijding van uw auto en niet op de verdere problemen die u erdoor beweert te hebben gekend. Daarbij dient nog opgemerkt dat het opmerkelijk is dat u deze klacht pas voorlegt nadat uw eerste verzoek om internationale bescherming reeds geweigerd werd. U biedt overigens geen bevredigende verklaring voor het laattijdig indienen van deze klacht door eenvoudigweg te stellen dat u de klacht nog niet had op het moment van het interview op het CGVS (Verklaring volgend verzoek moeder, vraag 16).”

Verzoekster geeft dan ook een verkeerde, minstens beperkte lezing van het motief waar zij betoogt dat het nieuw stuk niet eens bekeken zou zijn en men zich schuilt achter de motivering van de eerste beslissing. De Raad herhaalt dat de aangevoerde gegevens “nieuw” zijn in de zin dat zij “de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt”. Verzoekster negeert de vaststelling dat de klacht bovendien louter betrekking heeft op de aanrijding van haar auto en niet op de verdere problemen die zij erdoor beweert te hebben gekend en het opmerkelijk is dat verzoekster deze klacht pas voorlegt nadat haar eerste verzoek om internationale bescherming reeds geweigerd werd waarbij zij overigens geen bevredigende verklaring biedt voor het laattijdig indienen van deze klacht. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dan ook dat wel degelijk een gedegen onderzoek werd gevoerd. Het voorgelegde document werd echter niet aanvaard en de redenen hiertoe worden uiteengezet in de bestreden beslissing. Verzoekster geeft slechts aan het niet eens te zijn, hetgeen niet kan volstaan. Zij voert geen concrete elementen aan die het vastgestelde in een ander daglicht stellen.”

Het door verzoekende partij (haar advocaat) ter terechtzitting louter herhalen van eerder opgeworpen kritiek, zonder dat evenwel ook maar enigszins concreet wordt ingegaan op hetgeen hieromtrent (concreet hierboven) in de beschikking wordt vastgesteld, is geenszins van aard het voorgaande in een ander daglicht te stellen.

Wat verzoekende partij haar uitleg op zitting betreft dat haar dochter in behandeling is bij Artsen zonder Grenzen en daar een psychologische behandeling krijgt en dat haar dochter niet naar de zitting kon komen omdat ‘ze teveel last heeft in haar hoofd’, stelt de Raad vast dat hiervan geen nieuwe stukken worden voorgelegd.

De Raad verwijst in dit verband voorts naar volgende grond in de beschikking van 10 maart 2022, waar verzoekende partij ter terechtzitting niet in het minst op ingaat waardoor zij dan ook nalaat hierop een ander licht te werpen:

“Verzoekster hekelt vervolgens volgend motief van de bestreden beslissing:

“Met betrekking tot het medisch en psychotherapeutisch attest dient te worden vastgesteld dat deze stukken de door u aangehaalde feiten evenmin kunnen aantonen. Het verslag van de psychotherapeut vermeldt dat u en uw dochter last hebben van o.m. slapeloosheid, nachtmerries, vermoeidheid, hoofdpijn en duizeligheid. Deze vaststellingen tonen echter niet op zekere wijze aan op welke wijze u deze zou hebben opgelopen – de vermeldde oorzaak van deze symptomen is immers gebaseerd op uw eigen verklaringen – en zijn aldus niet van die aard dat ze de geloofwaardigheid van uw asielmotieven kunnen herstellen. Dit verslag maakt ook gewag van tekenen van PTSS, maar vermeldt niet op een precieze manier hoe deze complexe diagnose werd gesteld. Het medisch attest somt op welke medicatie u voorgeschreven krijgt voor uw diabetes en hoge bloeddruk, hetgeen losstaat van de door u aangehaalde vluchtmotieven. Daarbij dient opgemerkt dat medische problemen op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming.”

De Raad wijst er vooreerst op dat waar verzoekster in haar verzoekschrift citeert uit en een betoog voert met verwijzingen naar rechtspraak, elke asielaanvraag op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen dient onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt. De Raad merkt omtrent verzoeksters psychische en medische problemen nog op dat zij geheel niet aannemelijk maakt dat deze problemen in haren hoofde op zich vervolging zouden uitmaken of dat zij op basis hiervan vervolging zou riskeren. Evenmin toont verzoekster middels enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou houden met één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. Verder stipt de Raad samen met de commissaris-generaal aan dat deze problemen gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming en dat verzoekster zich voor wat betreft de beoordeling van deze medische elementen dient te richten tot de geëigende procedure. Zij slaagt er hiermee dan ook niet in nieuwe elementen aan te brengen in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Verzoekende partij beperkt zich verder ter terechtzitting tot het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen, zoals omtrent o.a. het feit dat zij en haar gezin niet naar hun land van herkomst El Salvador

kunnen terugkeren omdat zij er gevaar zouden lopen, doch ze gaat voor het overige niet in op en laat (alzo) geheel na daadwerkelijk concrete opmerkingen met betrekking tot de in de beschikking van 10 maart 2022 opgenomen grond te formuleren (die deze in een ander daglicht zouden kunnen stellen).

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking opgenomen grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juli tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. A. DE LUYCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE LUYCK

M. RYCKASEYS